



Arrest

nr. 122 250 van 9 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 september 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 20 oktober 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Hij actualiseerde deze aanvraag op 15 april 2011.

Op 17 april 2012 werd deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

Op 14 mei 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 19 juni 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald in functie van zijn partner met wie hij wettelijk samenwoont.

Op 28 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Vooreerst voert verzoeker aan dat de rechtsgrond niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Zo stelt verzoeker dat in de aanhef van de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar artikel 52, § 4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Daarnaast wordt op zeer algemene wijze verwezen naar de wet van 15 december 1980. Deze wet wordt niet geconcretiseerd. Het valt niet in te zien dat in voorliggend geval toepassing werd gemaakt van de artikelen van deze wet. Het volstaat niet om aan de rechtzoekende te laten uitpluizen welke artikelen *in casu* de rechtsgrond zijn van de beslissing. Deze motivering is niet afdoende.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker de feitelijke motivering. Hij stelt dat hij bij zijn aanvraag een aantal documenten indiende waaronder een aantal verklaringen op eer van kennissen. De verklaringen op eer worden niet aanvaard door verweerder. Verzoeker stelt dat hij daarnaast ook nog andere bewijsstukken heeft neergelegd, namelijk gedateerde foto's en een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij samen met mevrouw C.C. op consultatie was in 2011 en 2012. Verzoeker stelt dat deze documenten er op wijzen dat hij zijn partner al kent sinds 2011, dus meer dan twee jaar. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing dat geen rekening werd gehouden met deze documenten.

Analyse van het administratief dossier toont aan dat verzoeker kan worden gevolgd wat betreft het tweede onderdeel van zijn middel. Verzoeker heeft inderdaad niet enkel verklaringen op eer neergelegd zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Er wordt op geen enkele wijze in de bestreden beslissing gemotiveerd omtrent de overige stukken die verzoeker heeft neergelegd. Waar verweerder in de verweernota stelt dat de foto's slechts aantonen dat verzoeker en zijn partner elkaar kennen sinds juni 2011 en dat uit het medisch attest, noch de foto's kan afgeleid worden dat zij elkaar drie maal ontmoet hebben en dat die ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen, kan de Raad enkel maar vaststellen dat dit een *a posteriori* motivering is die nergens terug te vinden is in de bestreden beslissing.

In casu is de motiveringsplicht geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU